

PENSAMENTS EDUCATIUS

número 8

febrer 2005

EL CANSAMENT DELS NENS

Cada cop més sovint, els professionals de la salut ens parlen de l'estrès que tenen els infants que van a l'escola. La causa no són les hores lectives, que són més que suficients per als nens de tres o quatre anys, sinó les activitats extraescolars, a les quals els porten els pares. Hi ha qui ho justifica dient que els nens s'avorreixen a casa i que fins a l'hora de sopar i dormir hi ha molts «forats» que cal omplir amb altres activitats.

He vist massa vegades aquests autocars escolars, de tornada a les llars, amb alguns nens realment adormits, esgotats totalment. I penso que aquestes criatures estan despertes i en activitat des de les nou del matí, encara que a l'escola, havent dinat, els deixin reposar una estoneta. No és igual reposar una estoneta a l'escola que reposar a casa seva i amb les seves coses. El descans escolar és només agafar una mica d'aire per reprendre tot seguit la tasca educativa; el de casa és relaxar-se i despullar-se de tot allò que no és casolà.

En aquests programes compten, i molt, les jornades laborals dels pares (a vegades treballen tots dos fins tard). Aclareixo, que amb

aquest article, no vull de cap manera carregar les culpes als pares per deixar tan ocupats els seus fills mentre ells treballen. El que passa, tanmateix, és que els nens, a més d'anar a l'escola o a la guarderia, han de tenir les seves hores per «avorrir-se» o per estar-se sense fer res; senzillament, estar amb ells mateixos sense cap més estímul que la pròpia imaginació o els propis somnis. Badar és un recurs intel·ligent per a deixar descansar tant la vista com tota la maquinària neuronal, que ha estat en funcionament durant moltes hores durant la jornada.

**Els nens
necessiten
el seu espai
i el seu temps; no
necessiten
tantes coses ni
tantes joguines
com pensen
els pares**

Els nens realment no necessiten les activitats extraescolars. Seria més encertat dir que les necessiten els

pares: així tenen el temps necessari per a acabar les jornades laborals. El preu que cal pagar, però, a part de l'econòmic, és el cansament dels nens, i això no té preu. El resultat de tot plegat acostuma a ser la poca salut, les infeccions recurrents, la irritabilitat i fins i tot la crisi del plor o de l'enfadament sense motiu aparent. Tots aquests símptomes no són altra cosa que el resultat de demanar-los més del que poden donar. Si a més de tot això hi afegim les hores de televisió, amb més estímuls, anem preparant el terreny perquè la criatura es mostri molt poc equilibrada i tranquil·la.

Els nens necessiten el seu espai i el seu temps; no necessiten tantes coses ni tantes joguines com pensen els pares. Tothom coneix aquella situació típica en la qual un nen, en una habitació plena de joguines, s'entreté amb una caixa de cartró i un cordill: la resta la hi posa la seva imaginació. És necessari que el nen expressi la seva imaginació i la seva fantasia; així es comunica amb l'exterior i troba el seu ritme i el seu propi llenguatge.

Necessiten temps; temps per a «predre'l» o per a passar-lo sense

fer cap activitat dirigida. A casa seva, després de l'escola, sabent que estan acompanyats per algú de confiança, el nen o la nena creen el seu propi món de valors i de prioritats; i encara que pugui dir alguna vegada que «s'avorreix», aquest suposat avorriment no és altra cosa que descavalcar de «soroll».

Aquest temps el connectarà amb el seu temps i les seves possibilitats, el va asserenant de la jornada i a poc a poc li anirà alentint el seu ritme; així després del bany i del sopar, podrà agafar el son sense brusquedats, perquè sap que aquell racó és el seu racó, on pot recuperar-se de l'agitació de la vida exterior.

Si un nen creix amb aquesta perspectiva, en el seu interior sempre «sabrà» que hi ha un «racó», que és seu i on podrà retrobar-se. I això és justament quelcom que no té preu.

Remei Margarit,
psicòloga i escriptora
LA VANGUARDIA,
17 de desembre del 2003

**Els nens han de tenir el seu temps
per «avorrir-se», per estar sols amb la
seva imaginació o amb els seus somnis**